

kun med simpelt Fængsel indtil 3 Maaned. Dette forekommer mig saa unaturligt, som Noget kan være. Fremdeles siges der i § 208, at den Omskændighed, at de Duellerende forud træffe Aftale om, at en af dem nødvendigviis skal blive paa Pladsen, skal kunne foranledige, at Straffen stiger saa høit, at den endog kan naae op indtil 5 Aars Statsfængsel; men hvorledes skal en saadan Aftale kunne bevises, naar den ene af Parterne er dræbt? Secundanterne skulle ogsaa straffes, da de ligeledes have forbrudt sig, og de kunne altsaa ikke paaberaabes som Vidner, thi Ingen kan være Vidne i sin egen Sag. Sa, dersom de Vedkommende have oprettet en skriftlig Contract med hinanden, vilde noget Saadant maastee kunne bevises, men ellers seer jeg ikke, hvorledes dette skulde kunne skee. Det ligger jo imidlertid allerede i selve Udfordringen, at en af Duellantene skal blive paa Pladsen, og de behøve altsaa ikke at sige det til hinanden, thi Hensigten med Udfordringen og Mødtagelsen af den er netop den nævnte. Derimod skulle Parterne i en Duel, som ikke fører til, at Noget af dem blive dræbt eller tilspøiet betydelige Legemsbestadigelser, være straf-frie, det vil altsaa sige, at det i Danmark skal være tilladt at duellere saa meget, man vil, naar man kun ikke tilspøier hinanden betydelige Legemsbestadigelser. Domstolene skulle naturligviis afgjøre, hvad der kan ansees for betydelige Legemsbestadigelser; men naar den Vedkommende, som er bleven bestadiget, selv siger: Det er slet ikke nogen betydelig Bestadigelse; om jeg har mistet en Arm eller et Been, anseer jeg ikke for at være nogen betydelig Legemsbestadigelse, skal dette da være tilstrækkeligt til at frie hans Modpart for Straf, eller skal det ikke være det? Man kommer i store Vanskeligheder, naar man ikke overhovedet vil straffe enhver Duel. Naar man vil optage Noget i Loven om Dueller, maa det gaae ud paa, at alle Dueller skulle straffes, selv om ikke en Draabe Blod flyder derved. — Er det dernæst dog ikke en ganske mærkværdig Paragraph, der handler om Secundanterne? Den gaer ud paa, at man ikke vil straffe dem, uden naar de forsætlig overtræde de Pligter, der ifølge Vedtægt eller Aftale paahvile dem. Her fremkommer atter Spørgsmaalet: Hvorledes beviser

man Sligt? Hvortil vil man holde sig for at faae beviist, at de Vedkommende have overtrædt, hvad der er Vedtægt eller Aftale? Det hele forekommer mig som sagt saa besynderligt, at jeg er overbevist om, at dersom Rigsdagen vedtager disse Bestemmelser, og de blive bekjendte blandt Befolkningen, vil denne ikke paa nogen Maade kunne forstaae, hvorledes Rigsdagen har kunnet vedtage dem; det vil være det store Fleertal af Befolkningen aldeles uforklarligt. Den eneste Maade, hvorpaa Befolkningen vil kunne forklare sig Sagen, er ved at sige: Det er Juristerne, som sidde hjemme paa deres Studerestammer og skrive, uden at kjende til Folkets Tænkemaade og uden at kjende til Livet i Danmark, der have forfattet disse Bestemmelser; det er den mildeste Undskyldning for dem. — De Forslag, der ere stillede til §§ 208 og 209, og som findes opførte under Nr. 91 og 93, vil jeg tilraade de ærede Medlemmer, der maatte betragte det 19de Capitel paa samme Maade som jeg, at stemme for. Det forekommer mig, at der, naar man overhovedet skal have Noget i denne Lov om Dueller, allerede vilde være rundet Meget ved, at man vedtog disse to Forslag, men jeg vilde dog foretrække, at der her slet ikke fandtes Noget om Dueller; thi hvis da noget Saadant skete her i Landet, vilde det komme ind under de almindelige Straffe, som det efter min Formening bør. Jeg vil altsaa stemme for Forslagene under Nr. 91 og 93; men om de ogsaa blive vedtagne, vil jeg dog ved den Afstemning, der finder Sted over Forslagene som Paragrapher, stemme imod dem. Skulde det imidlertid ikke lykkes at faae Paragrapherne heelt ud, anseer jeg dog som sagt en Deel at være rundet ved, at Bestemmelserne i de nævnte Forslag komme til at staae i Lovens istedetfor Udfæstets.

Det Forslag, der af 3 ærede Medlemmer er stillet under Nr. 95, maa jeg ligeledes meget tilraade; kun troer jeg, at Bestemmelsen er foreslaaet indsat paa urette Sted, men hvis den vedtages, vil man ved 3die Behandling kunne flytte den hen paa det Sted, hvor jeg troer, den nærmest bør indsættes, nemlig i Slutningen af § 218. — Jeg har deeltaget i at stille et Forslag til § 216. Denne Paragraph sætter Straf for, at Noget i et trykt Skrift eller paa anden